

LIBRIS | We know
MEGAN WHALEN TURNER

Hoțul

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

arthur

Capitolul I	7
Capitolul II	31
Capitolul III	57
Capitolul IV	86
Capitolul V	114
Capitolul VI	142
Capitolul VII	168
Capitolul VIII	198
Capitolul IX	229
Capitolul X	259
Capitolul XI	297
Capitolul XII	348

Nu-mi dădeam seama de cât timp mă aflam în închisoarea regelui. Zilele curgeau la fel, doar că de la o zi la alta eu eram tot mai murdar. În fiecare dimineață lumina din celula mea era alta. Lumina portocalie, pâlpâitoare, împrăștiată de felinarul agățat de perete în fața ușii celulei era înlocuită treptat de lumina încă slabă, dar egală a soarelui venind dinspre curtea interioară a închisorii. În fiecare seară, când lumina soarelui începea să pălească, mă îmbărbătam spunându-mi că eram cu un pas mai aproape de ziua în care voi ieși de acolo. Ca să-mi treacă timpul mai ușor, mă concentram asupra celor mai plăcute amintiri pe care le adunasem în minte, aranjându-le în ordine și rememorându-le cu atenție. Îmi treceam iar și iar în revistă planurile care până să ajung în pușcărie îmi păruseră atât de simplu de îndeplinit, și promiteam, jurând în fața tuturor zeilor pe care îi cunoșteam, că dacă voi ieși viu din închisoare, n-am să-mi mai pun niciodată viața în primejdie atât de cumplit de prostește.

Slăbisem de când stăteam încarcerat. Cercul mare de fier care mă strângea la mijloc îmi era mai larg decât înainte, dar nu într-atât de larg încât, trecându-mi-l peste oasele bazinului, să-l pot scoate de tot. Puțini pușcăriași erau obligați să poarte lanțuri și cât stăteau în celulă. De fapt, acest tratament era rezervat numai celor pe care regele nu-i avea deloc la inimă – vreun conte, vreun duce sau chiar ministrul de finanțe atunci când îi spunea regelui că nu mai erau bani de cheltuit. Eu, desigur, nu făceam parte din categoria asta. Totuși, cred că nu greșesc deloc când spun că regele nu mă avea la inimă. Cu toate că nici măcar nu știa cum mă cheamă, cu toate că eram un nimeni, un oarecare, tot nu m-ar fi lăsat să scap din pușcărie. Și, din pricina asta, trebuia să port lanțuri la glezne, centura de fier din jurul brâului și încă niște lanțuri cu desăvârșire inutile, prinse de încheieturile mâinilor. La început, îmi mai scoteam singur cătușele de la mâini, dar uneori trebuia să mi le pun în grabă înapoi, trăgându-le la loc cu forța, zdrelindu-mi încheieturile mâinilor până la sânge. Așa că, după o vreme, mi-am zis că era mai puțin dureros să le las pur și simplu acolo unde erau. Ca să-mi abat gândurile și să mă opresc din a mai visa cu ochii deschiși, încercam să mă mișc prin celulă fără să zăngăn prea mult din fiare.

Lanțul cu care eram legat era destul de lung, așa că-mi permitea să mă plimb în cerc de la colțul din față al celulei până în mijlocul încăperii și înapoi până la colțul din spate. Acolo, în fund, se afla și culcușul meu, un prici din piatră, cu o saltea subțire umplută cu rumeguș. În afară de prici, mai aveam și o oală de noapte. Altceva nu mai era în celulă: doar eu, lanțul și, de două ori pe zi, mâncarea.

Ușa celulei era de fapt o poartă făcută din zăbrele. Din cauza reputației pe care mi-o câștigasem, ori de câte ori treceau pe lângă celula mea în timpul rondului, gardienii aruncau întotdeauna o privire înăuntru să vadă ce fac. Înainte să intru în închisoare mă lăudam fără rușine prin toate crâșmele din oraș cât sunt de grozav. Era o strategie prin care speram să-mi îndeplinesc planurile mărețe. Voiam ca toată lumea să știe că sunt cel mai bun hoț care a existat vreodată de la apariția omului pe pământ și cred că eram foarte aproape de atingerea scopului. Apoi, la proces s-a adunat puhoi de lume. După arestare, majoritatea paznicilor închisorii au venit să mă vadă. Așa se face că, în timp ce alți prizonieri erau uneori lăsați liberi și se puteau bucura de lumina soarelui în curtea închisorii, pe mine mă legaseră zdravăn de pat cu lanțurile.

Mai ales unul dintre paznici mă surprindea de fiecare dată stând cu capul în mâini și izbucnea în râs.

— Ce e? zicea el. Încă n-ai reușit să evadezi?

De fiecare dată când începea să râdă, îl potopeam cu înjurături. Nu era deloc înțelept din partea mea, dar, ca întotdeauna, când îmi venea să înjur, nu mă puteam abține. Însă, orice aș fi zis, paznicul râdea și mai tare.

Mă dureau toate din cauza frigului. Când mă arestaseră, târându-mă afară din crâșma La umbra stejarului, era abia începutul primăverii. Dar între timp, afară, de bună seamă că orașul se uscaseră de tot din pricina arșiței. Ca să scape de căldura soarelui, probabil că după prânz toată lumea se ascundea prin case să tragă un pui de somn. În celulă însă soarele nu pătrundea niciodată de-a dreptul, iar aerul era și acum, în miezul verii, la fel de umed și de rece ca în ziua în care intrasem eu în închisoare. Petreceam ceasuri întregi gândindu-mă la soare, la razele lui calde care pătrundeau adânc în zidurile cetății, la pietrele galbene care rămâneau încinse ceasuri întregi după lăsarea întunericului, de te puteai rezema de ele, și la apa din canale care secaseră de căldură. Tot așa trebuie că se evaporau și rarele libații¹ închinare zeilor, pe care unii încă le mai vărsau uneori în țărână în fața crâșmelor.

¹ Act ritualic constând în gustarea și apoi vărsarea unei cupe de vin, lapte etc. în cinstea zeilor. (N. tr.)

Câteodată mă târam până unde îmi îngăduiau lanțurile ca să mă uit printre zăbrelele ușii celulei mele, de-a lungul galeriei adânci care umbrea toate celulele, la lumina soarelui care cădea în curte. Închisoarea era o clădire alcătuită din două caturi suprapuse; celula mea se afla la etaj. Ușa fiecărei celule dădea spre galerie, care era despărțită de curte prin niște stâlpi de piatră. Spre exterior nu existau deloc ferestre. Zidurile exterioare aveau un metru și mai bine grosime și erau construite din blocuri de piatră atât de mari, că zece bărbați nu le-ar fi putut clinti din loc. Legenda spunea că blocurile fuseseră așezate de vechii zei într-o singură zi.

Închisoarea putea fi văzută din aproape orice colț al orașului, întrucât orașul se înălța pe un deal, iar pușcăria se afla chiar pe vârful dealului cu o singură clădire în preajmă, reședința regelui, megaronul. Cândva mai existase pe locul acela și un templu închinat vechilor zei, dar acesta fusese distrus, iar bazilica în onoarea noilor zei fusese construită undeva mai jos. Cândva reședința regelui fusese un megaron adevărat, o încăpere largă în care se aflau tronul și o vatră pentru foc, iar pe bucata de teren pe care acum se înălța închisoarea fusese agora, un loc în care cetățenii se puteau întâlni, iar negustorii își puteau vinde nimicurile. În locul celulelor, se înșirau odinioară tarabe

cu haine, vinuri, lumânări sau giuvaiere aduse de prin insule. Când voiau să rostească vreo cuvântare, cetățenii mai de vază se cocoțau pe blocurile de piatră din curte.

Apoi au venit năvălitorii, cu corăbiile lor lungi, aducând cu ei alte idei despre comerț, despre care spuneau că trebuia să se desfășoare în piețe deschise, în apropierea corăbiilor. Au pus stăpânire și pe megaronul regelui, unde au instalat un guvernator de-al lor, iar clădirea solidă, din piatră a agorei au început să o folosească drept pușcărie. Cei mai de vază cetățeni ai orașului au sfârșit înlănțuiți de blocurile de piatră pe care mai înainte stătuseră în picioare.

După primii năvălitori au venit apoi alții, mai noi. După o vreme, cetățenii din Sounis s-au răsculat și au înscăunat un nou rege ales din mijlocul lor. Cu toate acestea, unele obiceiuri ale năvălitorilor apucaseră să se împământenească. Comerțul, de pildă, se desfășura în continuare în apropierea portului, iar fosta clădire a agorei era folosită de noul rege tot ca închisoare. Îi era foarte la îndemână să facă asta, pentru că nu se înrudea cu niciuna dintre familiile care conduseseră cetatea în trecut.

Pe când am ajuns eu în închisoarea din Sounis, majoritatea cetățenilor uitaseră de mult că această clădire fusese cândva altceva decât o cușcă în care erau

aruncați cei care nu reușeau să-și plătească dărilor, precum și tot felul de alți răufăcători.

Stăteam întins pe spate în celula mea, cu picioarele ridicate, înfășurat în lanțul de la brâu cu care eram legat de un belciug montat sus de tot pe perete. Era târziu în noapte. Soarele apusese de multe ceasuri, iar clădirea închisorii era luminată doar de flăcările felinarelor. Ca să-mi mut gândurile de la zgomotul pașilor care răzbătea de afară, încercam să-mi amintesc care senzație e mai plăcută: atunci când porți haine curate sau când mănânci pe săturate?

Camera de gardă era despărțită de restul închisorii printr-o ușă de fier, care se afla la cel mai îngust capăt al clădirii. Gardienii se perindau pe ușă de mai multe ori pe zi, așa încât, chiar dacă în acea noapte oi fi auzit ușa trântindu-se, nu i-am acordat nicio atenție, obișnuit fiind cu sunetul ei. Așa se face că, atunci când în celula mea a licărit deodată lumina unui felinar, concentrată printr-o lentilă, am fost luat complet prin surprindere. Mi-am lăsat picioarele jos, descâlcindu-mă dintre lanțuri și am dat să mă ridic, încercând să arăt cât puteam de sprinten și de grațios, poate chiar puțin sălbatic. Însă buimăcit de surpriză, dar și din pricina luminii care aproape mă orbise, am reușit să mă mișc doar foarte stângaci și, dacă n-ar fi

fost lanțul înfășurat în jurul unui picior, chiar aș fi căzut de pe priciul de piatră.

— Sigur ăsta e?

Nici nu era de mirare că cel care vorbise era neîncrezător. M-am sprijinit, încercând să mă ridic, clipind din ochi. Clipeam des în lumina lămpii care mă orbea, incapabil să disting mai nimic în jur. Gardianul îl asigură pe străin că într-adevăr eu sunt prizonierul pe care îl căuta.

— Bine, atunci scoate-l afară de aici!

— Da, magule, a spus gardianul în timp ce deschidea poarta de fier.

Și așa am aflat cine era personajul care voia să mă vadă la o oră atât de târzie din noapte. Magul era unul dintre cei mai puternici sfetnici ai regelui. În zilele de demult, până la venirea năvălitorilor, magii regelui trebuiau să fie vrăjitori. Dar acum nici măcar cei mai superstițioși dintre oameni nu mai credeau în vrăjitorii. Magul era doar un învățat care toată ziua citea pergamente și cărți scrise în toate limbile și studia tot ce se scrisese vreodată, precum și lucrurile care nu fuseseră scrise niciodată. Dacă regele voia să afle câte fire de cereale creșteau pe un pogon de pământ, magul îi putea spune asta. Dacă regele voia să afle câți țărani ar muri de foame dacă el ar da foc grânelor de pe acel pogon, magul îi putea spune și asta. Datorită vastelor

lui cunoștințe, precum și a puterii lui de convingere, magul avea o mare influență asupra regelui, motiv pentru care devenise un personaj foarte puternic la curte. Fusesse de față și la procesul meu. Îl văzusem șezând în galerie, în spatele judecătorilor, picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept.

Îndată ce m-au scos din lanțuri, gardienii mi-au desfăcut belciugele din jurul gleznelor cu o cheie lungă cât degetul mare. Mi-au lăsat cătușele de la încheieturile mâinilor, dar mi-au scos lanțul care le prindea de brâul de fier. Apoi m-au ridicat și m-au târât afară din celulă. Magul m-a măsurat din cap până-n picioare și a strâmbat din nas, probabil pentru că miroseam îngrozitor.

M-a întrebat cum mă cheamă.

— Gen, am răspuns.

Altceva nu l-a interesat.

— Aduceți-l, spuse el, întorcându-se cu spatele la mine și luând-o din loc.

Am încercat, bizuindu-mă pe instinctele mele, să mă proptesc bine pe picioare și să mă pun în mișcare, dar reușeam să-mi coordonez mișcările cam cât o mătă beteagă și trăgeam tot timpul în partea opusă celei în care încercau să mă ducă paznicii mei. Așa că, tot smucindu-mă și înghiontindu-mă, m-au târât pur și simplu până la portic. Am trecut prin camera

de gardă, până la o ușă din peretele exterior al închisorii, care dădea spre un șir de trepte, apoi printr-o curte care se întindea între pușcărie și aripa sudică a megaronului regelui. Pereții megaronului se ridicau în jurul nostru în trei părți, cu patru caturi deasupra capetelor noastre. Pe vremea năvălitorilor, mica fortăreață în care își avea reședința regele fusese transformată într-un adevărat palat, iar de atunci încoace palatul se mai mărise. Am traversat curtea, pășind în spatele unui paznic cu un felinar în mână, către un șir mai mic de trepte, pe care urcând am ajuns la o ușă în zidul megaronului.

De cealaltă parte a ușii se întindea un culoar luminat de atâtea felinare aprinse, încât lumina lor, reflectată de pereții albi, părea la fel de puternică precum lumina zilei. Am întors iute capul într-o parte și mi-am smucit brațul din mâna unuia dintre gardieni ca să-mi acopăr ochii. Mi se părea că lumina e solidă, o simțeam ca pe niște sulite care îmi pătrundeau în cap. Amândoi paznicii s-au oprit și cel din mâna căruia mă eliberasem a încercat să mă apuce iarăși. Mi-am tras din nou brațul. Magul s-a oprit să vadă ce se întâmplă, de unde venea zgomotul.

— Lasă-l o clipă să se obișnuiască cu lumina, a spus el.